

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w Ł.
o odwołanie od orzeczenia w postępowaniu dyscyplinarnym
w związku ze skargą powoda o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 lipca 2019 r., sygn. akt
III APa (...),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 marca 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 października 2020 r., sygn. akt III APa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 29 października 2020 r., oddalił skargę M. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 1 lipca 2019 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wskazana podstawa wznowienia (art. 403 § 2 k.p.c.) nie ma znaczenia w sprawie, bowiem o ile powód dowiedział się o

prawomocnym umorzeniu śledztwa po wydaniu wyroku przez Sąd Apelacyjny, o tyle postępowanie dyscyplinarne jest bytem samodzielnym i niezależnym od postępowania karnego. Oznacza to, że odpowiedzialność dyscyplinarna funkcjonariusza nie jest powiązana z odpowiedzialnością na gruncie prawa karnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2018 r., SNO 16/18, LEX nr 2552012). Tym samym należy przypomnieć, że powód został ukarany za czyn polegający na samowolnym skopiowaniu i potwierdzeniu za zgodność z oryginałem dokumentacji służbowej w celu innym niż służbowy oraz bezprawnym jej wyniesieniu poza teren jednostki. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł z mocy art. 412 § 2 k.p.c.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik powoda. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W jego ocenie, skoro zachowanie powoda zostało ocenione przez prokuratora i Sąd Rejonowy za nienaruszające powszechnie obowiązujących przepisów prawa, to niezasadnie uznano, że czyn powoda wypełnia znamiona przewinienia dyscyplinarnego.

Skarb Państwa, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniósł o wydanie orzeczenia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, lecz wbrew stanowisku pozwanego nie jest możliwe jej odrzucenie. Ma rację pozwany, że wniesiona skarga kasacyjna nie została zbudowana modelowo. Niemniej w jej uzasadnieniu znalazł się akapit dotyczący podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W większości powtarza on wypracowane w doktrynie zakresy znaczeniowe terminu „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”. Z tego względu spełnia na poziomie dostatecznym warunki pozwalające na stwierdzenie, że wszelkie wymogi formalne zostały zachowane. Inna rzecz, czy one pozwolą na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W tym kolejnym wątku można się zgodzić ze skarżącym, że nie chodzi tylko o naruszenie konkretnego przepisu, lecz wydanie orzeczenia oczywiście niesprawiedliwego. Tak jednak nie jest, bowiem skarżący opiera się na odmiennej optyce, kontestuje ustalenia faktyczne - a to nie dodaje skardze powagi jurydycznej – i ostatecznie uznaje, że brak znamion czynu zabronionego winien mieć wpływ na ocenę zachowania powoda. Traci przy tym z pola widzenia, to co zresztą dokładnie omówił Sąd Apelacyjny, że postępowanie dyscyplinarne i karne to dwa odrębne tryby, a brak „skazania” nie stanowi przesłanki wykluczającej możliwość przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego. Jego wynik podlega autonomicznej wykładni na gruncie prawa materialnego, tu na podstawie art. 230 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 631 ze zm.). W tej sytuacji dokonana ocena zachowania powoda w konfrontacji z argumentacją zawartą w skardze kasacyjnej wyklucza możliwość ziszczenia się podstawy uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stąd Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 i art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.